

SZÍNHÁZ.net

DRÁMAMELLÉKLET 2014. december

Lanczkor Gábor

Vérpanoráma/Ellenkultúra

Szereplők:

NAIÁD/ folyami nimfa

NÉREIDA/ tengeri nimfa

OREÁD/ hegyi nimfa

FRIEDRICH NIETZSCHE

KOSSUTH LAJOS/TEITELBAUM RABBI

A GYEREKKORÚ KOSSUTH LAJOS

(Játszandó Budapesten, az Erzsébet-híd budai hídfőjénél, a beboltozott Ördögárok patak dunai torkolatánál. Nem messze az alagút szájától nyersbeton fal áll a betongyűrű teljes magasságában és szélességében, le majdnem egész a vízszintig. Ez a fal vetítési felületként funkcionál az előadásban. Előtte az alagút teljes szélességében föl van duzzasztva a víz, ahonnan kis zúgóval csobog tovább a sekély patak, itt másfél-két méter szélességben pallók fekszenek keresztben a víz fölött. Kicsit arrébb egy létra áll a falnak támasztva.)

(A betonfalón vérpanoráma látszik, gesztenyebarna és narancs, Mark Rothko valamelyik festménye, vagy valami hasonló. A Duna felől a patak medrében gázolva bejönnek az alagútba a stilizált jelmezt viselő színésznők: Oreád fölmászik a falnak támasztott létrára, Naiád marad a patakban, Néreida a keresztbe tett pallókra ül. A vetített kép hullámozó tenger mozgóképévé tűnik át, hullámok a horizontvonalig, a part felől nézve.)

OREÁD

Felhő vagyok a lesikált
vérpanoráma-üvegen

semmi-kezek
szétsatírozzák

a kéklő égboltot

mint egy légifolyosó-gombolyag
zúgó

énekfelhő
lettem

az égboltról sötétlőn csüngve alá

NAIÁD

Patak vagyok elfogy
a délutáni ég

tükrömből
kitakarják felhői

mint a fát amely téltől tavaszig csupasz szerkezetével

állványozza
koronáját

aztán beborul a fakókék ég

szürkészölden

viharfelhőivel

NÉREIDA

Tenger vagyok
mint a moccanó magzatvíz

a sziklákon szétporladó
a fövényen

kisimuló tolófájások

a horizonttól
vissza a sekélyen omló partfalakkal kicsatornázott

változékony patakmederbe
szemből

visszaáramolok sósan

NAIÁD

(Néleidához)

Háton fekve
kagyló

alakban szétterülsz fövényeden parányi
kagylóiddal

torkomban

motozó sós
nyelv ívesen újrahúzod visszahúzódván

megédesedve
omlékony partfalait

medremnek

NÉREIDA

(Naiádhoz)

Sós torokkal
meghökölsz előlem

partfalad frissen kihúzott
ívét

íjként

pendíti meg
visszahúzódó nyelvem

vákuumomba
áradó higanyos tükröd

tompa éle

OREÁD
(*Naiádhoz*)
Te szalagnyi
tükröm

rátűzve
a törten hullámozó

tengerre mint gyászszalag

elsötétülsz
lehajolok hozzád

megpillanthatni
benned

két szememet

NAIÁD
(*Oreádhoz*)
Mint viselős tehén hasa
pára-terheddel

a sziklákig csüngsz
szürke felleg szomjúságtól elgyötört madarak

végső

rohamra indulnak

tükrömben is csak téged látnak

el-
le-

ned

OREÁD

(minden verssor végén tapsol egyet)

Belém
vesznek

a madarak halljátok
messze

szül egy nő

nézzétek
a nőt

hajában hibiszkuszvirág
mert legelső

gyerekét szüli

NAIÁD

(minden verssor végén tapsol egyet)

Fiút
szül

látom a hátán
a bal lapockájától egyenes vonalban

tíz anyajegy
fut le srégen a gerincoszlopáig

egy kislánynak
erről ismeri majd föl

a lányt
a ma született

kisfiú

NÉREIDA, NAIÁD, OREÁD

(együtt)

Anyajegy

kicsit lejjebb még egy

egy

és alatta még egy

és lejjebb külön egy

és lejjebb még egy

és még egy kicsit lejjebb

egy

és még egy

és még lejjebb külön még egy anyajegy

NÉREIDA, NAIÁD, OREÁD

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak)

(egyszerre tapsolnak,

*majd Oreád lemászik a létráról, s a patakban gázolva kimegy
az alagútból)*

NÉREIDA

Vihar nélkül kitisztult nem hordta ki terhét

az ég

fellege elvetélt
valami időmélyi földi csetepatévé

ne ázzanak bőrig

NAIÁD

felnőttek eljöttek itt csellengtek a parton a lány a hátán a tíz anyajeggyel
 a fiú

vihar nélkül tisztult ki
 mit vibráltat füllel az ég

időmélyi mesét hallgassátok

(Mindketten ki az alagútból a patak vizében gázolva)

*

(A hullámozó tenger képe forgalmas, múlt század eleji utcává tűnik át egy sikátor torkolatából látszó kivágással, villamosok, konflisok, korai automobilon áramlásának futurista szövetévé. A Duna felől érkezik Nietzsche, nagy konyha bajusszal, egy szál zakóban, hajadonfőtt, a patak partján haladva. Maga elé meredve áll meg a pallók előtt. Aztán a vén, őszszakállú Kossuth Lajos jön a patak vizében gázolva, sötét kabátban és kalapban, egy olasz nyelvű hírlapot tartva maga elé menet közben. Megáll, fölnéz, meglátja Nietzscht)

KOSSUTH

Uram, ne haragudjon,
de hányadika van ma?

NIETZSCHE

Ha?

KOSSUTH

Parancsol?

NIETZSCHE

Fogalmam sincsen.

KOSSUTH

(föllép a pallókra)

Csak azért kérdezem,
most vettem ezt a hírlapot,
és azt gyanítom, tegnapi.

NIETZSCHE

Ne mondja ki.

Tartsa magában.

KOSSUTH

Attól tartok, rám szóta a rikkancs
a tegnapi maradt lapszámot.

NIETZSCHE

Ilyet ki látott!

KOSSUTH

Mintha tegnap is ugyanezeket
a híreket olvastam volna.

NIETZSCHE

Ne mondja!

KOSSUTH

Más szavakkal, de ugyanezeket, igen.

Tegnap La Stampát vettem,
ez itt pedig Turin Gazett.

NIETZSCHE

Más szavakkal, de ugyanezeket?

KOSSUTH

Szóval maga se tudja,
hogy hányadika van?

NIETZSCHE

Hó eleje. Év eleje.

Nemrég volt újév.

Pár napja.

KOSSUTH

Valóban!

NIETZSCHE

Ühüm.

KOSSUTH

Milyen nap van, esetleg nem emlékszik?

NIETZSCHE

Ma? Szerda.

Nem szerda. Kedd!

Nem. Várjon. Szerda.

KOSSUTH

Sacco di merda.

NIETZSCHE

Most mért káromkodik?

KOSSUTH

Én szombatra tippeltem volna.

NIETZSCHE

Megértem.

A fejlécen mi áll?

KOSSUTH

Nézzük. Vasárnap.

NIETZSCHE

Vasárnap nincs is újság.

KOSSUTH

Valóban.

NIETZSCHE

Vasárnap nincs Turin Gazett.

KOSSUTH

Engem valaki rászedett.

NIETZSCHE

Mit mond a dátum?

KOSSUTH

Január három.
Ezernyolcszáznyolcvankilenc.

NIETZSCHE

Látja, jól mondtam az előbb,
nemrég volt újév.

KOSSUTH

Tegnapelőtt?

NIETZSCHE

Az is lehet.

KOSSUTH

Akkor talán mégis mai ez a Gazett?

NIETZSCHE

De hát vasárnap nincs Turin Gazett!

KOSSUTH

Talán csak a fejlécet
nyomtatták félre.

*(Nietzsche kiveszi Kossuth kezéből az újságot, és a címlapot kezdi vizslatni.
Kossuth Nietzschtét bámulja)*

KOSSUTH

Mondja, uram, nem fázik?
Télidőben nem hord kabátot?
Se kalapot?

NIETZSCHE

(nem néz föl)

Furán érzem magam kalapban.

Újabban.

KOSSUTH

És hogy a feje fázik, nem fura?

NIETZSCHE

Talán csak félrenyomták a fejlécen a napot,
a dátum stimmel,
és akkor mégiscsak szombat van!

KOSSUTH

Avagy vasárnap mégis.

És akkor tegnapi a lap.

NIETZSCHE

Csak a rikkancs nyakán maradt.

S magára sózta.

KOSSUTH

Ugyanazok a hírek, higgye el nekem,

mint tegnap a Stampában!

(visszaveszi, lapozza a hírlapot)

Ezrek éheznek Calabriában a rendkívül aszályos nyár miatt –

Ferenc József velencei vizitje –

A fiatal német zeneszerző darabja csúnyán megbukott –

A kanárimadár szíve ötszáznegyvenet ver percenként –

NIETZSCHE

Írt volna végre egy jó darabot.

KOSSUTH

Tegnap is ugyanezeket a híreket olvastam!

Hogy mondja?

NIETZSCHE

Ne mondja.

KOSSUTH

Amúgy német maga?

NIETZSCHE

Honnan veszi?

Német vagyok.

Maga?

Tán lengyel?

KOSSUTH

Magyar. Voltam és maradok.

Hiába lettek hű osztrák ebekké

a korcs magyar főrendek.

Kossuth Lajos.

(nyújtja a kezét)

NIETZSCHE

(elfogadja a kinyújtott kezét)

Nietzsche Frigyes.

Örvendek.

*(Közben Naiád, Néreida, és Oreád érkeznek a Duna felől a patakban gázolva.
Ahogy megállnak a pallók előtt, Nietzsche rájuk mered)*

NIETZSCHE

Őket kérdezze meg,

hogy hányadika van!

KOSSUTH

De hát kiket, uram?

NIETZSCHE

Ezt a három bájos kisasszonyt.

KOSSUTH

(nem lát senkit)

Három kisasszony?

NIETZSCHE

(a lányok felé lép)

Kisasszonyok, egy pillanatra, kérem!

KOSSUTH

Kihez beszél maga?

NIETZSCHE

Megmondanák, hányadika,

és milyen nap van, kérem,

kedves kisasszonyok?

(A három lány sorban kilép a patakából a pallókra)

OREÁD

Ezernyolcszáznyolcvankilenc,

január három.

NÉREIDA

Hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek, szombat, vasárnap.

Te válassz!

NAIÁD

Mindjárt sarkon fordulsz,

amerre jöttél,

az utcából kifordulsz jobbra.

NÉREIDA

Az első kávéházban megreggelizel, kávézol.

OREÁD

Hírlapot makacsul nem veszel a kezvedbe.

NAIÁD

Rövid sétára indulsz.

Rövidnek tervezed.

Rövid lesz.

OREÁD

Elindulsz, megtorpansz.

NÉREIDA

Az út túloldalán,

srégen szemben a kávéházzal

azt látod, egy férfi ostorral

veri a kordéba befogott szamarát.

OREÁD

Megtántorodsz a járdán.

NAIÁD

A szamár rázza a fejét.

NÉREIDA

Oda kell menned ahhoz a szamárhoz,
ez kezd lüktetni benned elviselhetetlenül.

OREÁD

Átfutsz az úton a kocsik között.

NAIÁD

Majdnem elütnek.

NÉREIDA

Egy kicsit bírd ki még!

NAIÁD

Zokogni fogsz.

OREÁD

A szamár nyakába borulsz.

Aztán a földre.

*

(Vetített vérpanoráma tűnik föl, gesztenyebarna és narancs, Mark Rothko valamelyik festménye, vagy hasonló)

NAIÁD

Barbár hordák lepik el Európát –

NIETZSCHE

Barbár hordák lepik el Európát.

NAIÁD

Masíroznak. A szavaim nyomában.

KOSSUTH

(mintha meghallotta volna)

Ki beszél? Ki beszél?

NIETZSCHE

Én.

KOSSUTH

Maga kihez beszél?

NIETZSCHE

Masíroznak a szavaim nyomában.

KOSSUTH

Kik masíroznak?

NAIÁD

Nem tehetsz róla.

NIETZSCHE

Nem tehetsz róla.

Te csak egy patak nimfácskája vagy.

Én meg egy csúf szatír.

Szerelmemmel üldözlek.

NAIÁD

De én elszaladok előled.

NIETZSCHE

A csúf szatír letöri a boroskancsó fülét,
és fölvész vele az ereit.

KOSSUTH

Miket beszél maga, barátom?

NIETZSCHE

Mit keresel a városban, nimfácska?

OREÁD

Beszöktünk hozzád.

(A vérpanoráma helyett megint a nyüzsgő város díszlete tűnik föl)

NAIÁD

Hogy átsegítselek az autók között.

Nehogy még elgázoljanak.

(megfogja a kezét, majd elengedi)

NIETZSCHE

Vizes lett a kezem.

NAIÁD

Izzad a tenyered.

NIETZSCHE

De csak a jobb?

(Naiád megfogja Nietzsche másik kezét is, majd elengedi)

NAIÁD

Mindkettő.

NIETZSCHE

(megnyalja a tenyerét)

Miért nem sós az izzadságom?

NAIÁD

Mert én nem tengeri nimfa vagyok.

KOSSUTH

(közvetlenül Nietzsche mellé lép)

Hallgasson csak ide, fiatalabb barátom.

Hadd mondjak el magának egy történetet.

(Nietzsche szólni akar, de Naiád befogja száját, aztán Néreida a fülét, Oreád a szemét)

NAIÁD

Mondja csak, uram, hallgatom.

KOSSUTH

Gyerekkoromban egyszer súlyosan megbetegedtem.

Otthon, Magyarországon történt,

egy Sárospatak nevű városkában,

ahol akkoriban éltünk a szüleimmel.

Északkeletközép-Magyarországon.

Tüdőgyulladásom volt.

Már két hete betegágyban feküdtem.
Egy este annyira rázta a testemet a láz,
hogy az anyám egészen kétségbe esett,
és én máig se értem, hogy miért,
hisz büszke evangélikusok voltunk,
de az apámmal elvittek a városbéli rabbihoz.
Nagybetegen!
Anyám, apám, meg én,
kocsival át a városon.
Az öreget Teitelbaum Mózesnek hívták.
Csodarabbinak mondták a város és a környék zsidai.
Nagyon öreg már, tudtuk,
anyám bezörgetett,
én az apám karjaiban feküdtem,
sosem felejttem el,
mennyire megijedtem az öregtől,
megláttam lázasan a fekete kaftánjában,
fehérszakállasan,
olyan volt, mint egy látomás.
Behívott.
Leültetett egy székre.
Nem tudtam tartani magam.
Jó keményen megszorította mind a két karom.
Úgy kerültük egymás tekintetét,
mint a macska a forró kását,
emlékszem, nyolc éves se voltam,
a tenyér tiszta, száraz melegére,
tűzforróra hevült testtel, az ingemen keresztül is.
Csak azután engedte el a karomat a rebbe,
mikor a hidegrázásom abbamaradt.
Elhagyott az időérzésem.
Anyám sírt.
Apám zokogott.
NAIÁD
Megindít a története, uram.
KOSSUTH
Mire hazaértünk, elmúlt a lázam.
NAIÁD
Csoda, csoda, uram!

(Oreád elengedi Nietzsche szemét, Néreida a fülét)

OREÁD

Teitelbaum Mózes azt mondja a nyolc éves kis Kossuth Lajosnak:

NÉREIDA

Olyan leszel, mint aki meglátta az égő csipkebokrot!

A szavad kiáltani fog,

a seregek Ura naggyá tesz,

és hosszú életet ad neked Babilon vizei mellett!

(Néreida és Oreád Kossuthba karolnak, Naiád elengedi Nietzsche szemét)

KOSSUTH

(föltartja a mutatóujját)

Olyan leszel, mint aki meglátta az égő csipkebokrot!

A szavad kiáltani fog,

a seregek Ura naggyá tesz,

és hosszú életet ad neked Babilon vizei mellett!

Ezt mondta nekem Teitelbaum Mózes!

Ezt! Bábel vizei mellett!

NIETZSCHE

Miket beszél maga?

(Nietzsche a patak vizébe lépve, Naiáddal a nyomában el)

KOSSUTH

Várjon, várjon, hová siet, barátom?

(Menne utánuk, de Oreád és Néreida nem engedik)

*

(A nyüzsgő város képe elsötétedik. Néreida és Oreád az ölükbe véve lassan forgatni kezdik az öreg Kossuthot az óramutató járása szerint. Naiád visszajön a patak partján)

NAIÁD

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(tapsol)

(Néreida és Oreád a falnak támasztott létra elé fektetik az öreg Kossuthot. A patak túlsó partján vörösén villogni kezd egy szirénalámpa)

KOSSUTH

Vérpanoráma feszül hályogként két szememre –

(Néreida és Oreád arrébb állnak, Kossuth nagy nehezen fölül)

NÉREIDA

(Oreádnak, Kossuthra mutatva)

Kossuth Lajos?

OREÁD

(Néreidának)

Vagy Teitelbaum rebbe?

(Kossuth/Teitelbaum rabbi föltérdel, és mintha vak lenne, úgy kezdi tapogatni a vörösben villódzó falat)

KOSSUTH/ TEITELBAUM RABBI

Nem találom a falat

nem találom

a falat

amihez a létrát támasztottam –

NAIÁD

Teitelbaum rebbe

Rudolph Kastner és Adolf Eichmann

alkujának köszönhetően

vészelté túl a korszakot

cionista zsidók egy csoportja kieszközölt

egy szerelvényt

a légnyomás mind leteperte

a mozdonyvezetőket

egy föltápáskodott előbújt

a fűtőház omladéka alól

ez a vonat Magyarországról Svájcba menne

nem menetrend szerint

igenis rebbe

nem tudni Kastner mért gondoskodott

Teitelbaumról

a Szatmár haszidok

csodával magyarázzák

hitük szerint egy álom óvta meg

a rebbe

az életét

a rebbe

tollbundájában

sötét szőrkuksmájában

éjjel vadászik a bagoly

nappal pihen alszik de fölrebbentve

széncinegéként

a tar fűzfáról

a bagolycsapatot

fölrebbentette

a taps

széncinege lengyel brikett

a kimerült bagoly

a hóba pottyán

ki tapsolt?
Eichmannal egyezkedve Kastnernek megjelent álmában
halott apósa szelleme
figyelmeztette
hogyha a rebbe
nem éli túl
ha a rebbét nem menti meg
senki nem éli túl a svájci utazást

(Az öreg lassan föltápáskodik, mint aki hirtelen húsz évet öregedett, görnyedt háttal belegyalogol a patakba, és a vízben megindul lassan kifelé az alagútból. Naiád a patakmederben, Oreád és Néreida a patak két partján követik)

TEITELBAUM RABBI

(kántál)

Nincs alku
nincsen visszatérés a hazába
Jeruzsálembe
én mondom Reb Teitelbaum
amit Isten adott
honnét maga az Úr üzte ki népemet
a szent földet ember nem
csak a seregek Ura adhatja vissza
csak ha eljött közénk a Messiás!...

(Ahogy elhallgat, megáll a patak sodrában. Naiád is megáll mögötte. Oreád és Néreida továbbmennek, ki az alagútból)

NAIÁD

Vihar nélkül kitisztult,
nem hordta ki terhét az ég.

(A hullámzó tenger képe elsötétül a betonfalon. Abbamarad a szirénalámpa vörös villogása)

*

(Oreád és Néreida behozzák az alagútba és leteszik a patak sodrába a rabbi elé egy egyszerű, magas faszéken ülve a hét-nyolc éves kis Kossuth Lajost, háttal az alagút nyílásának, majd el)

GYEREK KOSSUTH

(alig van magánál)

Madárrá nem a dal, a láz avat.
Harminckilenc fok Celsius fölött
már nem tagadod meg a tollakat,
a két viaszos, testhosszúra nőtt

szárnyat testeddel párhuzamosan.
Meg nem moccannak: te remegsz,
amíg hátsóagyad a vánkoson
innen testestől-szárnyastól kimetsz,

madárrá nem a dal avat: a láz,
vak tölgyodúban fészkedre találsz:
egy urálibagoly-pár hagyta el,

mely alacsonyabb erdőkben telel.
Fekete-foltos tojásaikon
megülsz, mint sápadt Gábrriel-ikon.

TEITELBAUM RABBI

(a fiúhoz hajol)

Fiam. Fiacskám. Kisfiam.

GYEREK KOSSUTH

A baglyok röpte

(majdnem lefordul a székről, a rabbi megfogja)

micsoda könyörtelen,

gyilkos takarékosággal kimért iram –

TEITELBAUM RABBI

Szemedben látom őket, kisfiam.

GYEREK KOSSUTH

Ahogy hajtúkanyart írnak röptében,

nem is lassítanak,
a keménylombú éden –
eltűnt a hím –
a keménylombú éden
susog ritmust halk evezőtollainak –
a nőstényt látom –
eltűnt a hím –

TEITELBAUM RABBI

Hívd vissza, hívd!

GYEREK KOSSUTH

(mélyeket lélegzik)

TEITELBAUM RABBI

Nem hívod, hívjad vissza, hívd!

GYEREK KOSSUTH

(mélyeket lélegzik)

Látok egy fehérlő épületet,
talán oda röpült be, templom,
oszlopcsarnok, görög templomrom –

TEITELBAUM RABBI

Siess oda!

Ott benn van, máshol nem lehet!

GYEREK KOSSUTH

(zihál)

TEITELBAUM RABBI

(hajlong, mintha imádkozna)

Indulj az óra járása szerint,
én szembe a templom körül.
Hat oszlop, és tizennégy, hat megint,
tizennégy, míg szentéllýé szervesül

a rom szabadkezű átlóinak
nagy háromszögeiből a pokol,
fölhúrozzák az izmok és inak
a kétszer számolt sarokoszlopok

között a szentély-vázú hermelint,
ezernyi vöröslő szalag feszül
dór oszlopbarázdák éleire,

már futsz az óra járása szerint,
én szembe, körbe, hetvenszer körül,
ahol odúnként tátong az ige.

(Átfogja a fiú két vézna felsőkarját, aztán csukott szemmel hajlong tovább, mintha magában imádkozna)

NAIÁD

(a kisleány mutat)

Olyan leszel, mint aki meglátta az égő csipkebokrot!
A szavad kiáltani fog,
a seregek Ura nagyra tesz,
és hosszú életet ad neked Babilon vizei mellett!

GYEREK KOSSUTH

(zihál)

A kalapod alá bújt a bagoly –
A nőstény –
Tojó –
A hajadban rak fészket –
Kikölt –
Ott költi ki tojásait –
Kettőt –
Vigyázz a kalapodra –
El ne röpjön –
Ahogy rohansz –
El ne röpjön a bagoly alóla –
A szakállad lobog –

(Hirtelen fölpattannak a kisleány félig hunyt szemhéjai, jőzön, riadtan bámul maga elé. A rebbe abbahagyja a hajlongást. Ölébe veszi a kis Kossuthot. A patakmederben gázolva kiviszi az alagútból. Két kicsiny tojás marad a fiú után a szék ülőkéjén, egy fekete és egy fehér, ahogy eltűnt a rabbi és a fiú alakja, Naiád a székhez lép, előrebillenti, a tojások belegurulnak az Ördögárok vizébe)

*

(Belép az alagútba Nietzsche. Józan, kimért léptek. A homlokán egy nagy fekete légy. A szék vonalában megáll a patak partján. Hátról a betonfalán ismét megjelenik a hullámozó tenger mozgóképe)

NIETZSCHE

(a tengert nézi)

Tenger táplálja ezt a patakot?

NAIÁD

A homlokodon kit cipelsz?

NIETZSCHE

Tenger táplálja ezt a patakot?

NAIÁD

A patak a folyót.

NIETZSCHE

Táplálja.

NAIÁD

Igen.

NIETZSCHE

Egy legyet viszek a homlokomon.

(a kezével óvja)

Fázol, szegény legyecske!

Fázol ebben az örült szélben!

Mozgasd meg a lábaidat,
rebegtesd meg a szárnyadat,

majd akkor átmelegszel!

(próbálja elhessenteni a homlokáról)

Mozgasd a szárnyad!

Próbálj meg fölröppenni!

Szárnyalj a széllel, döglegyecske!

Röpülj, röpj!

(téblából)

Menjünk haza?

Menjünk haza?

Menjünk haza.

Otthon mégiscsak melegebb van.

Neked van igazad.
Nem jövünk ki többet a tengerpartra.
(elindul, megáll, visszaes)
Nincsen itt senki.
Ne haragudj, legyecske.
Menjünk. Megyek.

(Nietzsche el, aztán kisvártatva Naiád is távozik, a széket megkerülve, a patak medrében gázolva egész a Dunáig. A torkolatban megáll, nézi egy darabig a folyót)

(Finis)